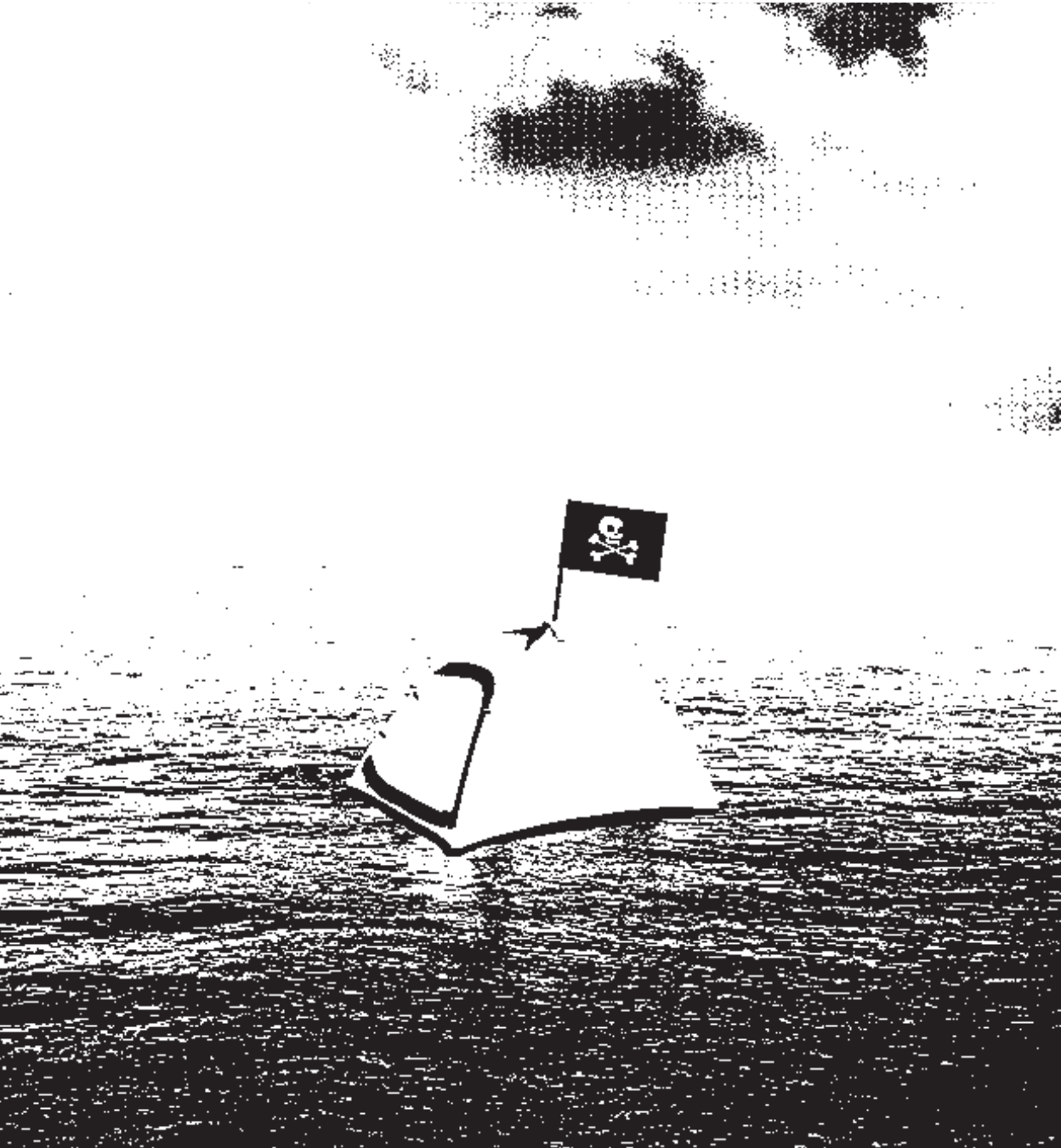

גיליון 00002 :חודך 2013

לא מפלגה,
שלב ברבולוציה.
www.israelipirates.org.il

הָבָה לְהַבָּא
שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו

גיליון 00002: חורף 02013

וויאג'ר 01: 18,395,686,485 ק"מ מתחת לכל ביקורת
וויאג'ר 02: 14,996,035,100 ק"מ מעל ומעבר למצופה

עורך: עודד כרמלי

מערך: רעואל שועלי, נדב עירד, אמיר מנשהוף, רועי כספי,
גבריאל מוקד, ג'רמי פוגל, יואב עזרא, איליה סטמבלר,
אסף שטול־טראורנינג, יעל קצבוי, רומן פילקובסקי, אורי אביב

ניקודית: רפי מוזס

הגהתית: ארי די

בעיר וערה: אביגיל קולקר

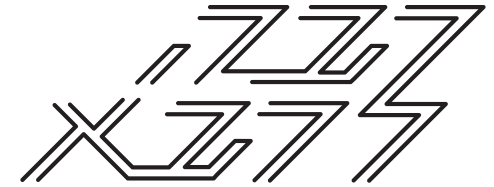
טקסטוקרטיה: HavaLeHaba@gmail.com

חדמית ושפה גראפית: עידן אפשטיין (Über) ונטלי קירילוב

עיצוב גיליון: Über | uber-nice.com

דימויים אורחים: אסנת פייטלסון (עמ' 8-9), יעל בודשר (עמ' 36-37),
לנה רבנקו (עמ' 35), בן נתן (עמ' 62-63), טל בלטוך (עמ' 72-73)

ובכן כל האישוניים התרחבו.

הנרקיס טבע, הבוגינוויליה מכונמת, משורר הפרברים מת.

כל חייה ניסתה השירה האנקדושלית של סוף המאה שעברה לשחק אותה אגבית. כל חייה היא היתה בודדה - ולכן חרדתית ורכושנית. היא שתתה קפה עם סוכרזית. היא רעדה. אל כל מגע ארעי עם הזולת נצמדה שירת שנות השמונים והתשעים כאל דיאליזה נפשית. כל מגע סתמי עם הזולת הזכיר לה שהיא "רק אנושית".

אבל הצירוף "רק אנושי" מזלזל בנו, בני האנוש. אנו מסוגלים גם למעשים מרחיקי לכת ולמחשבות מרחיקות ראות, לא רק לחולשות קטנות ולהתקטננויות בנוסח סיינפלד.

המחאה החברתית הוכיחה ברגליים מסונכרנות להדהים שלא היו אלה עוד חילופי גברי או דורות בשירה העברית: שירה חדשה נכתבת בחברה חדשה - והיא נכתבת בגוף ראשון רבים. תנועת אוקיופיי הכל בסך הכל צילמה לעיני השלוויזיה של הורינו את מה שהיה גלוי לנגד עינינו כבר קרוב לעשור: אותנו, כשאנו שוב צועדים בסך, כשאנו שוב צועדים בזמן.

התחדשה ההיסטוריה: שוב יש סך זמן, שוב תנועה, שוב אנחנו.

אך ממתי עד מתי הזמן, מאין ולאן התנועה, מי אנחנו ה"אנחנו"?

משוררי המגאפון מאשימים את כתב העת שלפניכם באסקפיזם. אסקפיזם, על שום כך שמשורריו אינם אצים-רצים עם המגאפון לכל מצור תקשורתי, לשורר הלל לצד הנצור (כמובן) והצודק (כמובן) מעצם היותו הצד הנצור). אבל אקטואליה היא לא פוליטיקה.

אקטואליה היא פוליטיקה נואשת, דחוקה, נמהרת, מפולגת, ממותגת ומיוחצנת. **אקטואליה היא פוליטיקה לאסקפיסטים.**

משוררי המגאפון פוחדים מהפוליטיקה הגדולה, מהזמן הארוך, מהאנחנו השלם. משוררי המגאפון למדו בגילמן מה עוללו תנועות ההמונים של המאה העשרים (הו, המאה ה!), שיומרותיהן השתוו רק לשואותיהן. לכן שירת המגאפון מבקשת לתת **קול לכל מיעוט וזהות, רק לא לזהות הכל**. לכן שירת המגאפון מבקשת להיות שירת הקקופון. לכן שירת המגאפון תמיד צועקת את האנחנו שלה כנגד איזה הם.

ואנחנו אומרים: שואות המאה ה לא התחוללו בגלל יומרנות יתר, אין בכלל יומרנות יתר, יש רק שמרנות על, כי אנחנו לא רוצים רפורמות, אנחנו רוצים מהפכות, גאולה, תיקון עולם, כי אנחנו ה-100%, כי כולנו אוברקוולפייד, אנדררייטד, אנדרפיייד, כי אין לגוגל מספיק נקודות כסף או רייטינג לנקד נשיקה אחת שלי, כי

אין צַרְף לְאַלְחָשׁ
לֵשׁ

קְלוּמוֹת גְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר
וְהַבְּתוּחַ פְּשׁוּט

כְּמוֹ תְּכָנִיּוֹת יְלָדִים

אֵיבָרִים שֶׁחֲלָמוֹ עַל עֵינַיִם כְּחֵלוֹת

יִשְׁתְּלוּ בְּיַלְדֵי אֲחֵרִים

7
96

6
96

הבה להבא נרחיב את היסטוריציזם המאה ה לנבואת העתיד ולנביעת "הפרה-היסטוריה", כי ההיסטוריה לא התחילה ביוון הקלאסית ונגמרה בגרמניה הנאצית, כי יריחון, לא ירושלים או חברון, היא העיר העתיקה בישראל ואחת הערים העתיקות בעולם - אבל עליה, משום מה, לא עפים - כי אנחנו רק בהתחלה, וכבר מתעייפים?

הבה להבא נרחיב את הומניזם המאה ה לטרנסהומניזם שמעבר לאדם, כי אפשר לראות את החלל מהחומה הסינית, כי אפשר לחיות חיים טרנסאנקדוטליים, כי אנחנו, כמאמר הפסיכונאוט עידו הרטוגזון, לא שותפים "לעבודת האלילים הדתית וההומוניסטית, שרואה את הישות הנוכחית ששמה אדם כמטרה סופית שיש לקדש", כי הישות הנוכחית ששמה אדם פגומה, אלימה, תלונית, חולנית, מזדקנת, כי

פוֹחַ אָדָם בּוֹ
 לַפְתָּח יוֹם בְּאָדָם
 לְזֶרֶחַ
 הַזְמוּ זְ כָל כָּר
 הַזְמוּ זְ
 וּמִתְמַזֵּל
 דוֹחֶף אֶת הַקִּירוֹת בְּכוֹחַ מְעַנִּין
 שְׁלוֹתֵר נִשְׁמַע מֵהֶם
 וּפְחוֹת מְכָר
 וְלֹא נִרְאָה שְׁאֵפֶשֶׁר
 לַנֶּגַח בּוֹ
 וְלִבּוֹ הַדְּחוּפִים נוֹתֵר
 לְהִדְחֵף
 לְהִדְחֵף הַכִּי חֶזֶק קְדִימָה
 בְּרִצּוֹן הַכִּי גְדוֹל
 הַכִּי שְׁחַר

$\frac{9}{96}$

$\frac{8}{96}$

א
לנועם

אִשָּׁה גְדוּלָה
עבֹדךָ יְחִיֶה-לְךָ הַמּוֹן יְלָדִים
שִׁמְיִי יָדָךְ בְּלִבִּי
נִגְלִישׁ הַרְגוּפוֹת בֵּין-קִירוֹת הַחַיִּים
תוֹךְ-טָגוֹן נִקְנִיקֵנוּ אֶלְחֵשׁ לְךָ עֶסְקָה:
אִם-אוֹתִי תַעֲלִי אֶל-מַעַל גְּלָגְלֹתַי
אֶזְאָפְרֵשׁ לְךָ סֵדִין בְּלִבּוֹ
שְׂאוֹתְךָ יַעֲטֶף בְּמוֹתְךָ
הַשְּׂבָעִים וְשִׂבְעָה בְּמַסְפֵּךְ
אִשָּׁה גְדוּלָה אִשָּׁה שֶׁל שׁוֹקִים
לוֹ-תִדְעִי אֵיךְ-דִּבַּרְתִּי שְׂפָתְךָ
בְּכָל הַרְחוּבוֹת הַמַּדְבָּרִים (וְטָסִים)
שְׂאוֹתִי הֵם-נֶטְשׁוּ וְנִפְרַדְתִּי מֵהֶם
וְנוֹתַרְתִּי בָהֶם מְבַדָּד שְׂבַעְתִּים
גַּם-עֲיַפְנוּ יַחֲדוֹ עֲזוּבִים כְּבַלְבוּל
וְנִרְדַּמְתִּי בְשַׁחֹר שְׁלֵה-לִל
אֶזְיַדְעֵתִי מִיַּדַּע תִּינּוֹקִי וְצָלוּל:
לֹא-תִפְרִיעִי אֶת-שֵׁנַת הַנְּסִים שֶׁנֶּשְׂמַתִּי
עוֹד-אֶפְקַח זוּגֵי-עֵינַי לְאוֹר
וְאֶפְרֵשׁ אֶת-יָדַי שֶׁנֶּשְׂרוּ מִרִּיסִים
אֶת-תְּהִי פֹה נִצְחִית כְּבִינְתִים
לְאָכַל אֶת-יַפֹּת שְׂחָרִית

$\frac{13}{96}$

$\frac{12}{96}$

א

פּוֹחַ אָדָם בּוֹ
לְפִתּוֹחַ יוֹם בְּאָדָם
לְזָרֵחַ
. . .
הַזָּמּוֹן זְכָר כָּךְ
הַזָּמּוֹן זְ
וּמִתְמַזֵּל
דוֹחֵף אֶת הַקִּירוֹת בְּכוֹחַ מְעֻנָּן
שְׂיֹתֵר נִשְׁמַע מֵהֶם
וּפְחוֹת מְכָר
וְלֹא נִרְאָה שְׂאֵפְשׁוֹ
לְנִגְחַת בּוֹ
וְלִנְנוּ הַדְּחוּפִים נוֹתֵר
לְהַדְחֵף
לְהַדְחֵף הַכִּי חֶזֶק קְדִימָה
בְּרִצּוֹן הַכִּי גְדוּל
הַכִּי שְׂחָר

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

הנושאים העקרוניים

⌘

האם חשבבתם פעם על הנושאים העקרוניים?
 מדי יום אנשים פתאום
 שוכחים שירים
 בכפר הנמוך
 באויר סטטי
 יודעים רק שמועות
 וללא סדינים לשנים
 שנת פתאום
 ופתאום שוכחים
 דברים כמעט חכמים
 כמו בדרך גשם ארץ
 אין לפחד מתארו
 הגשם ארץ
 כן לפחד משם עצם הגשם
 כן הגבעות תמיד נמצאות
 גם פה
 אף אדם
 לא חשב מעולם
 על הנושאים העקרוניים מאוד

$\frac{15}{96}$

$\frac{14}{96}$

כרכיני בתחבושות
 שמתים כך המון עתידים לאדם
 (חמצן שוטף אותי)

הנה יום בובקר
 מאחר
 עד מתי נשנא
 אויר שאיננו יודע

נשכב
 בזהירים
 באמונה

גן אדם
 פרץ בנו

המצבות טעמן ילדים
 הפרחים יודעים שנתחיל

אמיר מנשהוף

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

מחזור שינה שלמה

 מרפאת שנה נידת
 ילדים מתחסרים בקצור
 אין צדף לאלחש
 יש
 קלומות גדולים ביותר
 והנתוח פשוט
 כמו תכניות ילדים
 איברים שחלמו על עינים כחלות
 ישתלו בילדים אחרים

רעאל שועלי

$\frac{17}{96}$

ד"ר תמיר

 ד"ר תמיר הוא ישות אקדמית
 בקרוב פרוי
 מעל פתח מרזב של הכביש
 הוא נוטל צורה חסרה
 ומפליא בה פרטים
 אוטובוס אקורד-איני רצוף מתבונן בשמשה
 עוצר
 ומתפרק נם-תחושה
 ארועים נפשיים עוברים שחמוט:
 קרוב ממלא אלימות

ד"ר תמיר הוא כליב משוטט
 בפרצוף נבול, בעינים שלו יש חתול
 באימה שהוא חוקר
 בחליפה הגמונה
 את רגלי אמשך
 לחנה מקרה ואמתין
 ואנבח לעמת

⊠

⊠

בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 מָה קָבַר נִרְאָה
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 מָה קָבַר נִרְאָה
 לָךְ שְׁנִירְאָה
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 מָה קָבַר נִרְאָה
 לָךְ שְׁנִירְאָה
 לָךְ
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ

$\frac{19}{96}$

$\frac{18}{96}$

שָׁם הֵם בְּנֵי אָדָם
 לֹא קָאן הֵם בְּנֵי אָדָם
 לֹא עִם כָּל הַ
 הָדָם שְׁלָהֶם
 עַל כָּל הַ
 סְדֵינִים שְׁלִי

 לְאֹן כָּל הַ
 הִי טַק שְׁלָהֶם
 עֲכָשׁוּ?

 שָׁם הֵם הִי טַק
 לֹא קָאן הֵם הִי טַק
 לֹא עִם כָּל הַ
 הָאָדָם שְׁלָהֶם
 עַל כָּל הַ
 אָדָם שְׁלִי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

איקרוס

⊠

מבחינתי כל יום איקרוס
 קריסקרוס בשמים לבנים
 קולומביית דולקות אקרוס האטמוספירה
 עדיף על לקרס תחת משא אבות
 לסחב את הקרוס
 בסיבוב על הלילה

היום מה שעושים
 עושים פּרפּוּרמָנס
 עשיתי את אילה
 עשתי אילה
 בסוף עשתי-לה איל
 אלא מה

וקוף בונובו חרמן איך עושה
 מיצג בונובו?
 סקוזה איך היא עושה?
 עצמה מיצב

בוס גדול!
 איך עושים מפטר מעבודה
 שעוסקת בחיים?
 אמא איך עושים נפטר איך

מיכל זכריה

$\frac{21}{96}$

$\frac{20}{96}$

⊠

אני לא בן אדם אני
 שלב באבולוציה

עודד כרמלי

ריסקינדר

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

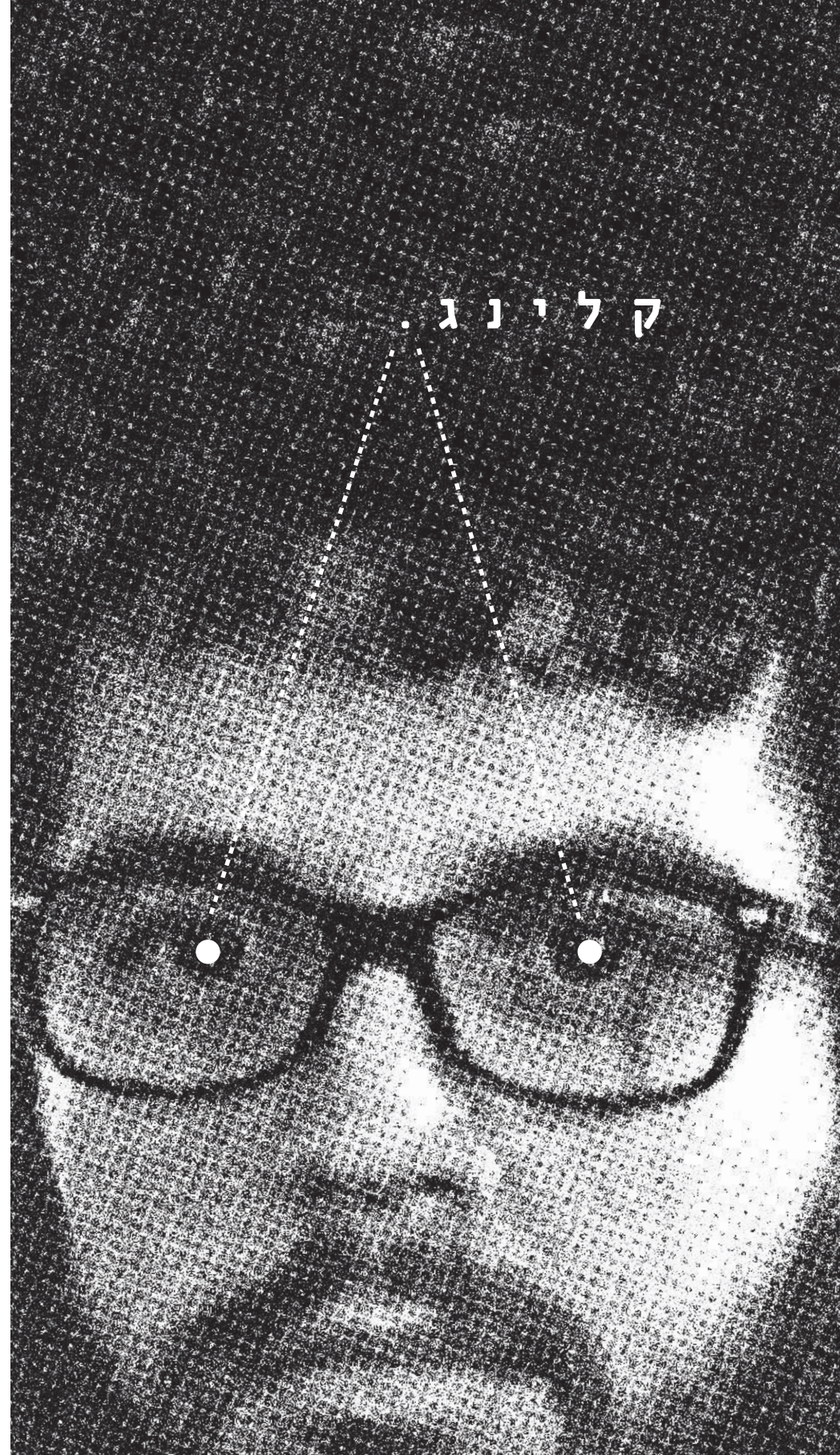
פסטיבל חל אביב הבינלאומי
למדע בדיוני, דמיון והעתיד

אוטופיה | Utopia

מדע בדיוני | סינגולריות | טרנסהומניזם | מדע | מחשבה
עתיד | קולנוע | ספרות | קומיקס | עיצוב | מוסיקה | אמנות

סינמטק חל אביב | ספטמבר 2013 | www.utopiafest.org.il

בתמיכת עיריית חל אביב - המחלקה למופעים | משרד התרבות - מועצת הקולנוע
בניהול העמותה ליצירה פנטסטית וספקולטיבית (ע"ר 580520864)

קלינג

←-- כך, למשל, המשפט הסינתטי "לְשֶׁמֶשׁ פָּנִים שֶׁל דִּסְקִית מְעוּכָה" (דליה רביקוביץ) מוסיף לשמש תוכן חדש, שאינו כלול במושג "שמש". אפשר לדעת מהי שמש מבלי לדעת שלשמש פנים של דיסקית מעוכה. לעומת זאת, המשפט האנליטי "לְשֶׁמֶשׁ אֵין מוֹחַ" (חזי לסקלי) ברור כשמש: קורא המבין מהו כוכב, מבין מניה וביה שלכוכבים אין מוחות.

←-- רוב המשפטים בשירה אינם טענות ורוב הטענות בשירה אינן אנליטיות, אבל הצורה הנדירה הזאת הופכת שגורה במרוצת המאה העשרים והמאה העשרים ואחת. להלן מקבץ אקראי: "בְּנֵי אָדָם נוֹלְדִים וְאָדָמָה לֹא נוֹלְדֶת" (אבות ישורון), "יוֹנִים אֵינָן בּוֹחֲרוֹת אֶת מוֹתָן" (אבא קובנר), "בְּנֵי הָאָדָם מְהַלְכִים עֵרְמִים בְּתוֹךְ בְּגֵדֵיהֶם" (חן קלינמן), "נְפֻרְדֵּתִי מְאֻשָּׁה מְטָר שְׂטִים וְשִׁמוֹנָה גְבוּהָ, / גְבוּהָ הָעֶקְבִּים וְלֹא עִמְקֵ הַצֵּעַד" (יאיר הורביץ), "Who came first Napoleon the first (גרטרוד שטיין), "After the first death, there is no other" (דילן תומס), "Bats have no bankers and they do not drink / and cannot be arrested and pay no tax" (ג'ון ברימן).

25
96

המשפט האנליטי בשירה

←-- בפילוסופיה נהוג להבחין בין משפט המבטא טענה בעלת תוכן, שיכול להיות תוכן אמיתי או שקרי, לבין שאלות, משאלות, ציוויים, בקשות וכיוצא באלה פעולות דיבור כגון "לא. / זֶה לֹא נִכּוֹן. / לֹא! / גַּם אַתָּ? / אֶהוּבָתִי - / מֵה, / מֵה קָרָה!?" (ולדמיר מאיקובסקי).

24
96

←-- משפטים בעלי תוכן בנויים בדרך כלל בצורת "X הוא Y", כאשר X הוא נושא המשפט ו-Y הוא נשוא המשפט, כלומר הטענה שהדובר טוען לגבי X. משפטים אלה נחלקים לשני סוגים: המשפט הסינתטי (המרכיב) והמשפט האנליטי (המנתח). המשפט הסינתטי מוסיף על הנושא X איזה תוכן Y שלא היה כלול בו, ואילו המשפט האנליטי אומר על נושא המשפט דבר הכלול בו מעצם הגדרתו, כלומר חוזר ומדגיש את המובן מאליו.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

←-- את הופעת המשפט האנליטי בשירה המודרנית אפשר להבין על רקע שתי מגמות סותרות במודרניזם: המגמה האקספרסיבית והמגמה המימטית. ככלל, המגמה האקספרסיבית משתמשת במשפט הסינתטי על מנת להוסיף לנושא המשפט תוכן, שיכול להיות תוכן סיפורי או סמלי, המבטא את ניסיון חייו ואת עולמו הפנימי של המחבר. בסופו של עניין, כל קורא בוחר אם לאמץ, לדחות, או בכלל להתעניין בטענה סינתטית כמו "בְּשֵׁבַע דְּרָכִים נְתַפְלֵג וּבְאַחַד אָנוּ שְׁבִים" (אברהם בן יצחק). כל קורא ודעותיו, כל קורא וטעמו.

$\frac{26}{96}$

←-- לא כך עם המגמה המימטית במודרניזם, שמשתמשת במשפט האנליטי על מנת לבטא את מציאות העולם הזה, המשותף לכותב ולקורא. כך, למשל, למשורר הש=פ=ה האמריקאי רוברט גרנר שיר בן שורה אחת בשם "שקנאים", שכל כולו טענה אנליטית והמסקנה הנגזרת ממנה. "שְׁקִנְאִים הֵם אוֹכְלִים דְּגִים יֵשׁ דְּגִים", כותב גרנר מבלי לשבור את השורה בין הטענה האנליטית "שְׁקִנְאִים הֵם אוֹכְלִים דְּגִים" למסקנה "יֵשׁ דְּגִים". זו אולי דרך מוזרה להוכיח את קיומם של דגים, אבל זו הוכחה שאין עליה

$\frac{27}{96}$

עוררין: שקנאים באמת אוכלים דגים ולכן, מן הסתם, יש דגים. גרנר בסך הכל חוזר, על דרך ההזרה, על כלל החיים הידוע והנשכח: בשרשרת המזון, אתה נאכל משמע אתה קיים.

←-- אמנם מירוץ החימוש ליצירת הדימוי המקורי ביותר ולסיפור הסיפור האישי ביותר שחק את האמון - ובעיקר את העניין - במשפט הסינתטי בשירה, אבל ישנו הסבר נוסף, עמוק ופשוט יותר, להופעת המשפט האנליטי בשירה המודרנית.

←-- המהפכה המדעית - שכל שירה מודרנית מתייחסת אליה, בין אם על דרך המימזיס או על דרך ההתנגדות וההסתגרות האקספרסיבית - מאפשרת לנו לטעון עוד ועוד טענות אנליטיות מהטעם הפשוט שאנו צוברים עוד ועוד מידע על כל נושא בעולם. שירו הקצר של אסף עידן, "אָנִי לֹא בֶן אָדָם אָנִי / שְׁלֵב בְּאֵבּוּלוֹצְיָה", פשוט לא יכול היה להיכתב על ידי שמואל הנגיד. המושג שיש לנו על המושג "אדם" התרחב לאין שיעור במאה האחרונה. היום אנחנו יודעים שהאדם שלב באבולוציה, שהאבולוציה שלב בכימיה, שהכימיה שלב בפיזיקה.

הפרספקטיבות החדשות הללו מזרות את נושא המשפט מבלי שאף אחת מהן תשלול את רעותה: האדם גם פחמן, גם חלבון, גם קוף.

←-- המשורר ישראל אלירז טוען באחד משיריו כי "כֶּסֶא עָשׂוּי מֵעֵץ לֹא / מְדַבְּוֹרִים עַל כֶּסֶא". במשפט אנליטי זה מבטא אלירז את הרצון המימטי הקלאסי לגעת בדבר עצמו, במציאות העולם הזה. ואלירז צודק: כיסא באמת עשוי מעץ, לא מדיבורים על כיסא. אבל היום אנחנו יודעים גם שכיסא אינו אלא הכלאה נפלאה, חד פעמית, בין המפץ הגדול לאבולוציית הישבנים של פרמיטים. ואפשר גם שכיסא הינו התאמה שלמה בין החוקים ההנדסיים המפזרים את משקל הגוף על המושב לחוקים הפיזיקליים שמפזרים את החלקיקים התת-אטומיים כך שהגוף לא ייפול דרך הכיסא.

←-- כן, נראה כי עלינו לעדכן את גישתנו המימטית לכיסאות - אך יתרה מכך: עלינו לעדכן את גישתנו האקספרסיבית לעצמנו, שכן גוף הידע שצברנו על כל נושא בעולם גדל עד כדי כך, שביכולתנו להביא את עצמנו לידי ביטוי עצמי בעצם הבחירה בפרספקטיבה אובייקטיבית

אחת על פני פרספקטיבה אובייקטיבית אחרת. בכך הופך המשפט האנליטי לסינתטי דה פקטו, כלומר לאינסופי מצד ההיצע הפואטי: על כל פרספקטיבה סובייקטיבית שאפשר לצרף באופן סינתטי למושג "שמע" נוספו שתי פרספקטיבות אובייקטיביות שאפשר לגזור באופן אנליטי מהמושג שכבר יש לנו על השמע. למטוטלת המודרניסטית הקלאסית, שהטלתה שנים רבות בין הגישה האקספרסיבית לדרשה המימטית, נוסף מימד עומק שלישי: הבעה עצמית מימטית.

←-- אני סבור שאם יהיה גל חדש של מודרניזם, כפי שאני סבור שמתרגש עלינו בשנים אלה, הוא יישא אופי אקספרסיבי, אך יישא את מסורת ההבעה העצמית מן הפרט אל הכלל, מהסובייקטיבי לאובייקטיבי ומהסינתטי לאנליטי.

←-- לא זאת בלבד שיכולת הניתוח שלנו את הקיום הממשי כבר אינה נופלת בעושרה מיכולת ההרכבה של הדמיון האנושי, עצם היכולת לנתח את מצבנו הקיומי מפרספקטיבות שעולות על כל דמיון היא הביטוי הרומנטי ביותר להתנגדותנו לסדר ולעצם הדברים. הדימוי העז והנועז ביותר

למצבנו הפסיכולוגי, הביולוגי והפיזי הוא מצבנו הפסיכולוגי, הביולוגי והפיזי עצמו, מצב שלא יזמנו ולא ביקשנו - אבל עלינו לקחת עליו בעלות אם ברצוננו לתפוס בעלות על חיינו.

←-- המשפט האנליטי מדגיש את המובן מאליו, כלומר את שלל השלשלאות השקופות המצרות את צעדינו. השקשוק בשלשלאות אלה הוא התרסה קיומית והתססה פוליטית. הלוא לאיזה צורך אנו צוברים את גוף הידע הלא אנושי שאנו צוברים על העולם אם לא כדי להחריבו עד היסוד? אנו מתחקים אחר חוקי המשחק שנכפה עלינו כדי להטותו לטובתנו, כדי שיום אחד יהיה בכוחנו לשחק בחוקים עצמם, כדי שיום אחד המוות הראשון לא יהיה המוות האחרון וגובה העקב יהיה עומק הצעד וכיסאות יהיו עשויים מדיבורים על כיסאות. כי אנחנו לא רוצים לחקות את העולם בשיר או להביע את עצמנו בהתעלם מהעולם שמחוץ לשיר. אנחנו רוצים שהעולם יחקה ויביע אותנו.

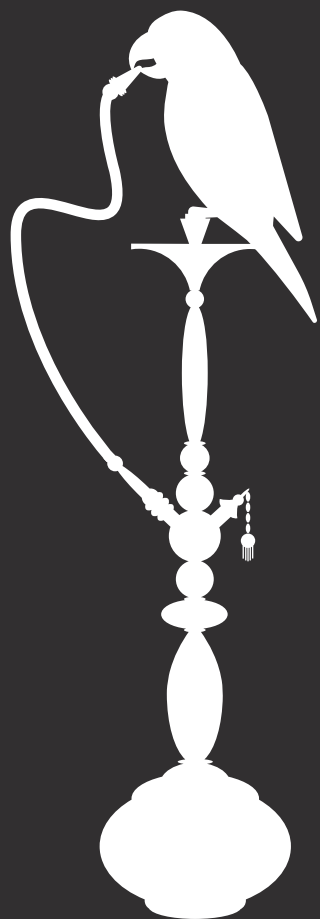
עודד כרמלי

22:00

עד אחרון השיכורים

גן חיות בג'ונגל
כל שישי, רק שישי

מועדון

התוכי הכחול

איפה? הר סיני 2

נעם סמל, גיורא עיני, אלון גרבוז
רוצים מינוי לכל החיים? לכו לבית המשפט העליון

די לתרבות מפא"י
כרמלי למועצת העיר תל אביב

תפוס את המסווה עצמו בתנועה; ראה את הירוק במעופו באוויר לפני שינחת על עץ ירוק ויאבד מכל השגחה. הדומה מחפש את הדומה לו ונטמע בתוכו; גם אתה ראה את עולם הדימויים שלך; שהוא מפתח לעצמך. המילה יום-יום, אילו מילים היא מעלה בתוכך; חשוב; חפש בהתנהגות המילה; עבורי ברגע זה, המילה יום לא מעלה בהכרח את המילה לילה.

השמש המציפה שהיא בבחינת אור עליון גדול המכניסה אור פשוט תחתון אי אפשר להביט בה אלא רק באמצעות ההתמעטות: דרך זגוגית חלון, או על-ידי סוכך יד או מבעד משקפים כהים או באמצעות רחוק מקום המתאפשר בירת-שאת לעומד בקצהו של צל רחוק הנופל למרגלות עץ פזור; לא ברוש שנון וגבישי שכל ממשותו מתמרת לכדי חדות צורה, וכל תכלית זו: המראה ויציאה אל הלוויין אל השמש עצמה, אלא עץ צאלון שאינו מתיימר ומשטרע לרוחב בעצלות אופקית המאפשר מעלוותו המרושתת להביט מבלי להסתנוור ולבחון את היופי הזה הזורח הניצב במרכז השמים. האדם האוהב שואף אל הצל אל השמש באופן בה היא מתגלה על כיפת השמים; ומתוך התגלות פרטית זו הוא נוסך בה עומק ומחדיר בה משמעות על-ידי הרחוק הזה, באמצעות הדמיון ההוא, המתווך; שהוא מוגבל וכיוצא בזאת, מגביל. אבל אל לו לשכוח שהשמש עצמה נמצאת, לא רק באופן ההסתכלות בה, בניצחון האנוש על האור המסמא, אלא בהגיעו לשם, הלכה למעשה, ובתצפיתו עליה מהחלל הצף עצמו; המזכך, הבלתי מסכך: כשיראה בה נוכחת וקימת יוקדת וצורבת, כשיהיה לברוש בחריצותו לשאוף מעלה, כשיהיה אף הוא כוח בל יתואר.

רועי כספי

האור החודר דרך החלון אינו האור החודר דרך החלון שביקשת שיהיה האור החודר דרך החלון; ופתחת דלת ובדקת כל חלון האם האור החודר דרך החלון אך, מכל חלון לא היה האור החודר דרך החלון. אולם אור היה, אך לא האור החודר דרך החלון אלא אור החודר דרך החלון. הדבר לא מבטל אפשרות של חלון, יש חלון - ובכל-זאת אין זה האור החודר דרך החלון.

הבית היה מואר אבל לא היה מואר. למרות שאמור היה להיות מואר, הוא לא היה מואר. למרות שהיו לו את כל התנאים להיות בית מואר, הוא לא היה מואר. כל כתליו זכוכית כיאה לבית מואר, ודבר לא הפריע לבית להיות מואר, הוא עמד במקום ראוי לאור. ולמרות זאת היה בבית שאמור היה להיות מואר רק אור פושר, אם אפשר לומר על אור שהוא פושר. הבית שאמור היה להיות מואר היה בית באור פושר, כאילו לא הדליקו לו את הדוד; אור תלוי ועומד שקוף בצבע כספית, שלו יותר תכונות נוזליות מאשר תכונות של אור.

אדם יוצא מחדרו, למרות שמעולם לא היה מחוץ לחדרו, אל מסדרון ביתו, פותח את הדלת אל מסדרון הבניין, למרות שאין מסדרון, ואין בניין, ונכנס למעלית, למרות שאין מעלית, לוחץ ק על קומת קרקע, למרות שמעולם לא היה בק, אם בכלל יש ק, כאילו יש לאדם תכלית במעלית. לפתע נכנס אדם אחר בקומה 4, אם בכלל יש קומה 4, יוצא האדם הראשון אל 4 בהתכוונו לצאת לק, שכן מעולם לא ראה 4 ומעולם לא ראה ק.

לא היה איתי כל מי

אז, בנסיבות המיוחדות ההן, שאולי תהיינה הנסיבות היחידות שתישארנה לו בעתיד הקצר שעוד נותר לו, אמר בצדק: "ולא היה איתי כל מי".

עם זאת, גם לא היה ברור בכלל אם היה איתו אפילו כל מה, לפחות אם מדובר היה על כל מה עילי כלשהו, שניתן להסתמך עליו גם אם אין לידו כל מי. אם הכוונה לכל מה שהיה צריך לבוא לעזרתו ולבוא במקום כל מי בעת הצורך, לא בשעת הפוגה אמיתית, אלא בעת מצוקה של מוזרותו האמיתית ובכלל בשעת האמת המוזרה שלו, גם לא היה ברור אם היה לצידו וברשותו כל מה - וכל זאת בין אבק כוכבים וחלקיקים מופרכים ומופרכים בחלל הומה, רב-קרינה ועקומה, שאיש לא ידע מניין הוא בא ולאן הוא הולך, מה תחילתו ומה סופו, עם טריליוני כדורי-גז ענקיים ולוהטים וסתמיים בתוכו, כשגם חלבוני מוחו בגולגולתו קודמים לתודעתו ומכוננים כל מי מתוך מה לא ברור, מי או מה. אבל לא מה חומרי רב-חיושי היה צריך לעזור לו בהיעדרו של כל מי, אלא מה עילי של תכלית ומקצב פרטי, בלי קשר וצורך בכל מי, אך מוזר היה, או דווקא לא כליכך מוזר, אלא אינטימי וקרוב לו כליכך, שדובר על מי ומה, ממש בלב מערבולת ומהומה בטרם נתברר מי הדובר ועל מה.

גבריאל מוקד

משבצות

מְשַׁבֵּץ שְׁלֶחֶן מֵר
אֵל תְּשֵׂא קִינָה עַל מֵר גּוֹרְלֶךָ
מְסַגֶּרֶת בְּדִיל מְזַהֶרֶת
קִנְיָן שְׂכָר דָּל
הַבּוֹף עַז
וּמֵר עַד נֶפֶשׁ מְשַׁבֵּץ עוֹלָם מֵר

וְהַשִּׁירִים מְצַיְנִים מָה צֶה הַסִּינְדְרוֹם הַזֶּה שֶׁל עוֹד וְעוֹד שִׁירִים
דִּי! אֵין לִי פֹחַם יוֹתֵר
גַּם הַסֵּט הֶרְאִשׁוֹן הִזָּה מְצַיֵן! גַּם הַסֵּט הַשֵּׁנִי!

בנהר התופת האנושי

$\frac{37}{96}$

$\frac{36}{96}$

דְמוּת אַחַת נִסְחָפֶת
וּדְמוּת אַחֶרֶת נֶאֱחָצֶת בְּכַנְף חֶלְצָתִי
אֲנִיחֵנוּ חֲבֵרִים
בְּנֵהר הַתְּפֹת הָאָנוּשִׁי
אָבֵל הַמְאָבֵק לַחַיִּים
מֵהַטְרוֹף הִיִּתִי יָכוֹל לַהֲרֹג אֶת שְׁנֵיהֶם וְהֵם יִכְלוּ
לַהֲרֹג אוֹתִי
בְּנֵהר הַתְּפֹת הָאָנוּשִׁי

טקסט מטומטם

זכותנו לכתוב שירים גרוועים
קהל גרווע - אני גרווע יותר
טקסט מטומטם
אתה אל תדבר יותר מהגבה שלך
דביל
אף תצטין אם מראש אתה מצדד
בזכות הגרוועים ביותר
אין, אתה תמיד למטה
אחרון במדרון העדר
ראשון הגרוועים ביותר
אין, יותר גרווע מזה
לא יכול להיות

38
96

יואב עזרא

חשיבה טכנולוגית, כל תודעה תפקודית, תהליכית בתכליתה, היא תודעה חסרת מודעות, יודעת היטב את איבריה אך לא את עצמה.

לכן השאלה העולמית היא - מדוע, למה דווקא כך. לעולם ההזָרָה לאחור התמיהה ברגש יסודי על סידור העולם דווקא בצורות הנתונות, דווקא בסדר זה. תמיהה זו היא תְּבוּנַת-הַאֵם להחלת אפשרויות קיום אחרות, בתכלית. זו האונטולוגיה.

←-- ב. שאלותיו ותמיהותיו הראשיות של האדם כמו מה אני, היכן אני ומה הוא המקום הזה שבו אני, הן לא רק ביטוי של יציאת תודעת האדם אל לימבו קיומָה לנוכח השתתפותה הבלתי-נתפסת בקיום, איננה רק חריגה מוזרה ומופשטת, תמיהה על חומר בלתי-בְּקִיעַ העומדת לעצמה בממד-החריגה-ממסלול-הקיים, מן הטבע. שאלות ותמיהות אלה הן גם ביטוי ליציאה אל הוויה נוספת, עומדת גם ניצבת במרחב קיום נוסף, מתוכו דוברת התודעה, החריגה. ובין אם התודעה תכיר במלוא המרחב, תביט בו בעיניים מורמות, ובין

$\frac{43}{96}$

$\frac{42}{96}$

מבטן אל בטן

←-- א. האמונה בקיום האפשרויות כולן מלמדת אותנו כי גם מה שאנו מכנים ומרגישים אותו פְּהֶשְׁגוּר והמוכרח, כלומר הקיום בפועל שלנו - אינו כזה. לכל היותר ראוי להתייחס אל הקיום בפועל שלנו כאל עניין טכני. שהלא הטכנולוגיה, על גלגוליה המשתנים, מלמדת אותנו כי התרחשויות רבות חורגות מגבולותיהן או נסוגות חזרה בשל משתנים לא קטגוריים, זמניים, בְּנִי-הַשָּׁגָה, בעוד היא עצמה אינה חורגת מן הקטגוריות בתוכן היא פועלת, אלא אם כן היא מפתיעה את מפעיליה ושוברת את מוסכמות הכרתם במעין תאונת קיום. קיום האפשרויות כולן טומן בחובו את ההשגה כי הקיום במהותו אינו טכנולוגי. כלומר כל מגבלה קטגורית היא כזו אך ורק במערכת הקיום הפרובינציאלית שלה. כל

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

אם לא תדע אלא לעמוד עליו ברגליה
אך להסתכל מטה בעיניים מופשלות, אל
המרחב היחידי שנדמה לה כי היא מכירה
- הלוא הוא מה שהיא מכנה "המציאות",
או בכל שם-מציאי אחר.

התודעה השואלת על עצמה ועל טיב
קיומה הסובב עומדת במקום אחר, מעידה
על התחרגות ההוויה, וכמו כל יונק ימי
המדלג-חוצה אל האוויר הפתוח - היא
יכולה להביט וללגום ולנשום ולתעוף אל
מרחבי האופקים והשמים ושמייהם, או
להמשיך ולהביט על פיסת הים הקטנה
שתחתיה. הבחירה בידיה.

וכשמביטה ומסתגלת ונוכחת היא גם למדה
ומכירה בהכרה בִּיתִית כי לא פחות משהיא
יצור מים שואף-אוויר, היא יצור רוח.

← ג. ההִפְךָ לאחור אֶל הַלֵּא-מוֹבֵן-
מאליו, הַפְּהִיָּה הבראשיתית על כל דבר
ודבר, היא גם מצע טוב להפקחות ופנייה
אל סיבתיות מֵזֶן אַחֵר, לפי האיכות
המתגלה.

← ד. איש רוח מביט על המתקיים

בעיני רוחו, ונעמד ונִשְׁעֵן ופועל מתוך קיום
זה כמו כל מי שנשען ונתמך בעובדות,
כיוון שאיש רוח הוֹוֵה את רעיונותיו,
הרגשותיו ומראותיו כמו כל קיום, כממשות-
עומק-והיקף המתווה ומוליכה את חיו,
מסקנותיו והכרעותיו. כשמו כן הוא.
איש הרוח מקדים, בְּזָמַן ובתוקף, את
אנשי העובדות, משום שפניו אל מקור־יות
העובדות, פניו אל אזורי הבית החריגים
המרחיבים הן את תחום העובדות והן את
עומק ממשותן ותקפותן.

$\frac{45}{96}$

$\frac{44}{96}$

← ה. לא פעם דווקא הרְגִילִים לְשֹׁחֵק

במחשבתם, המתבוננים בעולם בעיניים
מרוקנות מיומֶרֶת הוודאות, אפרירית
משִׁימִים עצמם מחוץ לגדר עול המסקנות,
מחוץ למתחייב, דווקא הם, שטבולים
ואינם טבולים בקלחת הממשויות, קרובים
בתכונתם זו למידת הענווה שגם לה תכונת
היציאה-מן-העיקר, בכדי לעסוק בעיקר ולא
בעצמי, על מגננותיו ומשקלותיו. ואין לנו
מידה טובה מן הענווה המקרבת אותנו אל
חיזיון הקיום כולו. בְּמָקוֹם שבו מוצאים את
הַיֵּן, שם מוצאים את היש.

← ו. בשימוש במילה נפש, רוח או נשמה, אנו מבקשים לתאר את אותה תכונה, אותה מהות, אותו מְנַעַד קיום שככל שהוא טהור יותר כן הוא צלול יותר בקיומו החוץ-זמני, או שמא נאמר הרב-זמני, כלומר אנו מבקשים להבדילו מן הגוף, הגוף שְׁלֹו רגלים-צמודות-קרקע, להבדילו מן הגוף שבא ללמדנו בדרכו את התאפשרותם המְלֵאָה של הזמנים כולם, פרט אחר פרט, בְּדָל ועוד בְּדָל, קו ועוד קו בהתקמות אקולוגית מְלֵאָה וּבָהּ מְעַגְגָּנִים מעגנים כְּמִזְנָקִים לכל אפשרויות השיוט, בתוך המרחב הכל-ממדי שבו רוחנו משייטת ומְתַרְקֶמֶת.

אבל קיטום היוֹצְרוֹת, הדְּבִקוֹת בְּרַגְלִיִּים-צמודות-הֶקְרָקֶע והצמדת הרוח והעיניים אליהן, הניסיון הַחֲרָד או הסוּמָא לְצַקֶּת את הרוח להיות כגודל-פני-הגוף, הַטְּבָעָה על הטבעה, כמו קידוש האצבע המצביעה במקום מראות הצבעתָה - הם שמרתקים אליהם את תוֹעֲפוֹת הרוח ומְעַקְרִים את שוֹקְקֵינָה הנשמה אל מלוא מרחבי בְּיָתָהּ, הם שמדביקים על הזיכרונות את תו החלוף-לְבִלִי-שוב, הם שמרוקנים את העתיד

$$\frac{46}{96}$$

$$\frac{47}{96}$$

מכל גיֶשָה, זיקה וידיעה, הם שחֲרָדִים על העצמי במראית גופו הנוכחי, האחד מיני-רבים אֶלֶי-רבים, כְּעוֹשִׁים מן הדימוי העצמי זהות עצמית, הם שְׂבָמְעוֹף ממשותם הַשְּׂמוּט מבדילים דמיון ממצואות, חלום מהקיץ, מחשבה ודימוי מממשות, הם שמכזיבים את הגעגוע, הם שמסיגים את העצמי מעצמיותו, את הסובייקט מן האובייקט, לופתים את המיתרים כולם באָבֶם, מחניקים את הרטטים ומיתרי-הרטטים-עד-בלי-די, הם שמצמיתים אל עולם האפשרות האחת ובניה ובני-בניה הקרובים, הנישאים אחד בשני וּמְסֻטִים עצמם עד מרחק סטייה גוֹזְמָנִי, פְּתָל על גבי פתל עד הַזָּרָה, עד זלזול-שְׂכָחָנִים וּבְהֶלֶת-סוּמִים מעולם האפשרויות כולן, עולם הבית.

אבל כל זיכרון, כל דמיון, כל דימוי ומחשבה וְהַרְגֵשׁ, כל חלום, הרהור וידיעה, כל עזיבת גוף וכל נטיית רוח, כל שאיפת רצון וְרִיק געגוע וְכִמְהוֹן עיניים, כל חריגת זמן והתקת מרחב, כל נגיעה וכל מגע באשר הוא - כולם כולם הם קרבת משפחה, בנים ובני בנים, קרובים יותר או קרובים פחות בקרבה-המלאה-ממילא,

אל זיקתנו, אל זהותנו במפתח המרחבים, נתונים תחת חסד השחרורית לחזות בהתכנות ובהתגשמות, במשבי בריאת האפשרויות כולן.

לכן תנו להם לאנשי הרוח את קדמת הקשב, תנו להם לאנשי הדמיון והגעגוע את קדמת התוקף, הניחו להם לאנשי האמנות לרקום לפניכם חי-ממשות, התרטטו מן החולמים-עד-עצם את מיטב החלומות, מיזגו מחשבה ורגש במעלות המיסטיקנים, כפדו כפד-היטב את המשוגעים לדבר, התרגשו לנוכח המשונה בתכלית, המתמסר, החורג והבלתי-נתפס שברוחם של הצופים החוזה, שבלבם של הנטועים אחרת.

$\frac{48}{96}$

$\frac{49}{96}$

להקיף כל מרחב וכל זמן, ומבנה המציאות היחסית, במרחב ובזמן, ההשתברות מן האושר - היא הסטייה מן המבנה הטבעי המבקש ללכת בגדולות ולהקיף את המציאות כולה.

אם אני מאושר מניחוח הבהק הנוגה של פנסי הרחוב בתכונת האוויר הרזה, הרי שהאושר הזה מבקש לצאת ולחול מגבולות הלילה אל גבולות היום, ומגבולות היום והלילה אל גבולות קטטות והתגוששויות הדאגה היומיומית, ומשם אל גבולות שאר בני אנוש, מאותו שיוך ושלא מאותו שיוך, ומשם לגבולות החיים והמוות ומשם לקיומים רוחניים, אלוהיים וקדושתיים ומשם לתיקון וגיאול ההווה כולה.

← ח. הזמן, כמו המרחב, יכול

להישבר ולהימשך בגדלים שונים. מרחב הממשות הנראה הוא הקובע ולא מוסכמות הזמן. הזמן יכול להיות רציפות בלתי ניתנת לחלוקה, הוא יכול להיות רציפות רגעים אפסיים-ועם-זאת-פרוידים כחלקיק חסר מסה, יכול להיות מחולק לחתיכות גדולות לצד חתיכות קטנות ושני הסוגים

← ז. לחשוב ולהרגיש בגדולות זו איננה משאלת לב אקטיבית שחורגת מגבולות הרגיל. אחת מתכונות הרגש הבסיסיות שלנו היא ללכת בגדולות. אנו הווים בצורות שלמות, מלאות ומקיפות. לחוות אושר פירושו להיות בהוויית אושר מלאה ומוחלטת, גם אם מדובר באושרים קטנים, יומיומיים. אותו אושר מבקש

←- י. תחושת הכוליות, הקיום המלא

המוחלט, מרככת. ומהו ריכוך אם לא קיבולת ספיגה והכלה גדלה והולכת. כלומר הכוליות מרככת את בשר הזמן, מניחה לדברים להתרחש במסגרת היותם מראש. מוסיפה ענווה לכל המתקיים.

כי הכול כבר כאן, חלקים שונים של אותה תנועה אל הנצח, אל המסקנה המחזיקה את סך חלקיה, ואין להן לחלקיות ולזמניות וליחסיות כל אחיזת תשתית.

גאוות העצמי, כבר בעצם קיומה המתפרד מן השאר, מוסיפה קֶשֶׁח על קֶשֶׁח, מרתקת ומקבצת אל נופיה החלקיים, אל התפתחותה האישית במסלול זמן, אל מה שמתירה קנאותה, אל פְּרֻטְנֵיּוֹתָהּ - כל אחת ואחד לפי דרגתו שלו. אבל ההוויה מצד עצמה נטולת כל גאווה, צופה מראש כל זמן, ענוותנית בתכלית, וכולם לפניו עולים כְּשׁוּיִם.

←- יא. הענווה היסודית ביותר אינה

נובעת מהרגשת הקוטן אל מול ההוויה כולה, כי אם מן ההרגשה שההוויה כולה ענוותנית היא ובתוכה אנו.

אלמנטאריים ובלתי פְּרִיקִים מעצם טיב איכותם, חומר יְחִידָנִי בלתי-בְּקִיעַ. הממשות בכללותה יכולה להרשות הכול, היא מרשה הכול כיוון שאין איסור בהתאפשרות האפשרויות כולן, כולל האיסורים עצמם.

זו עוד דרך להבין מדוע גם למחשבות הנתונות במסלוליהן קיום משלהן, ופסילת מחשבות בתואנת אי-ההתכנות שלהן איננה גורפת, כי כך או אחרת המסלולים השונים נתונים במרחבם, והמחשבה נמדדת לגופה, בדיקה פְּרֻטְנֵית, לעומק וטיב ממשותה ולא לעצם קיומה העצמאי. וכך המחשבות הנודדות לעתים נודדות למקומות נפלאים ומצוינים, הופכות עולמות ומגבירות את הנכחת כל הקיום. זו עוד דרך להבין כיצד סוף מעשה במחשבה תחילה, לפניו מן הזמן.

←- ט. כְּשֵׁטְבוּלִים בַּיָּם, אין עוד צורך

במי הנהרות ובמוצָאָם. כך הם הנצח והזמן. כך הם מְנַכַּח הרוח ופעולות הגוף. כך הם העצמי וגאוותו, על דימויו. כך הם אדְנֵי ההשָׁגָה ונְפֻתְלֵי הרצון.

←-- יב. הַיְחִידָנוּת הַכּוֹלֵלֶת, אַחַדוּת הַבְּסִיסִים, חֵיּוֹב הַכּוֹל, אִינֵם אֵלָא אַמוֹנַת הַמַּתְחִיִּיב, אִינֵם אֵלָא אִם הָאֻמוֹנוֹת. שֶׁהֵלָא כָּל אַמוֹנָה הִיא בֵּישׁ, וְזוֹ הָאֻמוֹנָה בֵּישׁ הַיֵּשִׁים. וְהֵלָא כָּל אַמוֹנָה הִיא נִקִּיפַת הַקְּרֵבָה הַגְּדוּלָה הָאֲפֹשְׁרִית אֶל הַיֵּשׁ, מִבְּקִשְׁתָּ לַהֲיֹוֹת אֶת הַיֵּשׁ, נַעַה בֵּין חִיפּוֹשׁוֹ לַהֲוִיִּיתוֹ. אִם הָאֻמוֹנוֹת מְנִיחָה אֶת הַיֵּשִׁים כּוֹלֵם לְכֵן מוֹכְרָחָה הִיא לַהֲיֹוֹת הַיֵּשִׁים כּוֹלֵם שֶׁהֵלָא הַיֵּשׁ יִשְׁנֹו. לְכֵן הִיא אַמוֹנַת הַמַּתְחִיִּיב. דֶּרֶךְ אַחֲרָת: הַרְחַבְתָּ הַיֵּשׁ מִקְּרֵבַת אוֹתוֹ, כִּיּוּן שֶׁהַפֶּעַר בִּינֵינוּ לְבֵין הַיֵּשׁ הוֹלֵךְ וְנַעֲשֶׂה קֶטֶן בְּאוֹפֵן יַחֲסִי כְּכֹל שֶׁהַמוֹשָׁא גִדְּל. מִמִּילָא הַרְחַבְתָּ הַיֵּשׁ אֶל הָאִינְסוֹף מִקְּטִינָה אֶת הַפֶּעַר בִּינֵינוּ לְבֵין מוֹשָׁא הָאֻמוֹנָה עַד אִינְסוֹף.

←-- יג. לַעֲתִים דּוּוֹקָא הַזִּיקָה הַחֲזָקָה מְדִי הִיא הַמְּבִיאָה אֶל הַבְּדִידוּת. כֹּאן פּוֹפֵת אֵלֵי חֲזָה וּפָה בְּאִינּוֹס אֶהְבִּים בְּלַתִּי מוֹתְנָה, מִצְמִיד גּוֹף אֶל גּוֹף, מְיָחֵר בְּאַחַת, מִמִּיר אֶל בְּלַעֲדִיוֹתוֹ, תּוֹבַע לַהֲתַאֲחוּת מְלֵאִים. הַהֲמַנְעוּת מִמֵּנו הִיא הַפְּנִיִּיתִי מִפְּנֵי כַּהֲפְנִיִּית מִבֵּט, יִרִידַת-מִנַּע מְתָוָךְ

תְּנוּעָתוֹ כֶּשֶׁם שִׁיּוֹרְדִים מִרְקָבַת עוֹד בְּתַחֲלִיל הַמֵּאוֹץ. אִזְ נוֹתָרִים עִם חֶרֶךְ הַבְּלִימָה, מְדַרְךְ הַעֲצִירָה הַמְּהַדְּהַד, חֲתִימָה בְּאֵין חוֹתְמַת, נוֹתָרִים עִם מִטַּח הַפְּעָרִים, וְשׁוֹב מִסְתַּפְּקִים בְּפֶאֶן הַשְּׂגוּר, אוֹתָן מִסִּילוֹת רִגֵּשׁ, הַרְגָּלִים וְשֶׁאֵר אֲבִיזָרִי אִישִׁיוֹת. שֶׁכֵּן דָּבַר מָה נַעֲשֶׂה "שְׂגוּר" כִּשְׁהוּא מִשְׁמֵשׁ, מִדַּעַת וְשֶׁלֹּא מִדַּעַת, כְּמִתְחַם הַגְּבֵלָה לְמָה שֶׁמְחוּץ לוֹ, נַעֲשֶׂה חֲזוֹת הַכּוֹל (וּמִמִּילָא גַם אֶת חֲזוֹת עֲצָמוֹ הוּא מֵאֲבַד). וְכִיּוּן שֶׁבְּאוֹתָהּ הַמְּנַעוּת נוֹכַחַת בִּיתֵר-שֶׁאֵת הַחֲטָאֵת הַפֶּאֶן, נוֹתָרִים נְטוּלֵי זִיקָה מִכֹּאן וּמִכֹּאן, שֶׁזוֹ הַבְּדִידוּת.

←-- יד. גַּם הַבְּדִידוּת הַעֲקֵרוֹנִית בֵּין אָדָם לְאָדָם, עֲצָם הַפְּרִדַּת הַסּוֹבִיִּיקָטִים לְמוֹנְאָדוֹת קִיּוֹם, פְּרוֹיְדוֹת תּוֹדַעָה שֶׁאֵין בְּהֵן אֵלָא שִׁיתוּף מְקַבְּלִי אֲטוֹמִיסְטִי, בְּלַתִּי אוֹרְגָנִי, גַּם בְּדִידוּת זֹו אִינָה אֵלָא מִמְשׁוֹת חֲלֻקִית הַנְּמַנְעַת מִן הַחִיבוּר הַבְּלַתִּי אֲמַצְעִי בֵּין אָדָם לְאָדָם, מִיִּסוּדוֹת הַזִּיקָה הַמְּשׁוֹתֶפֶת, הַתּוֹדַעָה הַכּוֹלֵלֶת וְהַרְגֵּשׁ הַגּוֹפְנִי הָאֶחָד.

←-- טו. אֵין לָנוּ דָּבַר שֶׁאִינּוּ חֶמֶיד, שֶׁאִי-אֲפֹשֶׁר לַחֲשׁוֹק בּוֹ וְלַרְצוֹת אוֹתוֹ, לְבַקֵּשׁ

לחבור אליו. גם הדבר המרתיע ביותר, המאוס, הבזוי, המכוער והמבחיל - כולם בני חמדה. תמיד יסוד הפירוד, הרתיעה והמיאוס הוא גְּבוּ, בגוף עצמיותנו הגדוע. זהו חסרון או גְּדִיעוֹן מְחוּשֵׁי הגוף, הנפש והרוח, שאינם מוצאים או מכירים את מיתרי הזיקה ליסודות מסוימים, לעתים בעקבות שאריות של מגננה וחרדה על העצמי, לעתים ערלות לב, לעתים גאוות העצמי המבקש להבדיל עצמו מתוך שיפוטיות גודֶמֶת שאינה מכירה במלוא מוטת הבריאה. מנגנוני סימוא כאלה ואחרים.

הלא כל טיב באשר הוא - בא יחד עם מרחב טיבו, עם חלקת האיכות שלו. לכן לכל טיב פְּאוּמִי הזיקה שלו, פְּאוּמִי המְחָבֵר, שותפים לאותה איכות. יהיה זה שְׁרָץ הנמשך לזגתו, הסרחון הבאושי המְנַעֵם באף המבאיש, הכיעור החולק צורות של יופי עם בני מינו, יהא זה הרוע, השטני, החורש רעות, המוצא לו את שותפיו. אין דבר הקיים לעצמו בפירוד סופני, כי לכל ברוא, לכל פרט ישנה נקודת יחס, הַכְּלֵלֶת זהות, זיהוי איכות

כוללת. העובדה כי יסוד הזיקה לכול תלוי אך ורק בַּפְּתִיחוֹת המחושית, במצַע הלב, מעידה עדות אחים, כי הכול חבור, וכמה שלא ירצה להיות נפרד, אין הוא רוצה להיות נפרד, אין הוא יכול להיות נפרד, אינו בנפרד.

המשיכה והתשוקה המינית מהווים דוגְמֵית-ביטוי למציאת המשותף, המתגבר לא אחת על רתיעות ומיאוסים וסרחונות וכיעורי הגוף האחר, בין אם מכוח תשוקת הבשרים בלבד, התובעת לחבור בְּשׂוֹר בְּבֶשֶׂר, ובין אם מכוח תשוקת האוהבים המלאה והמקיפה המגְלָה זיקות ומְתָקִים והרחבת מחוּשֵׁי הגוף, הנפש והרוח לקראת גוף האהוב, בשרו, חומו, על שלל פגימותיו, חֲטָטִיו וחריגותיו-לכאורה המקבלים להם שותף של בְּיָת במעשה המשכב.

הכיעור והמיאוס רק מעידים על קיומם ועל אפשרות הזיקה להם. יסוד נבדל סופנית, פרוד לחלוטין כמו טרנסנדנטי-בלתי-נגיש ובלתי-ידוע, מונאדת איכות חד-פעמית וחד-ערכית וחד-קיומית ואוטו-יקומית, איננה בת-השגה אלא מתוכה, ומדוע שלא נניח כי הכול בהשגתנו, מדוע שלא נְגַאֵה אל

אינסוף סקרנותנו. הקיום כולו, על מגוון אינסוף ממשויותיו הוא מונאדת הקיום שבה אנו ושבכוחנו להקיף את קיומה הבלתי יחסי, על זמניו ומרחביו. אין לנו מְפֹלֵט מְשָבִי השחרור שלנו, מראשית היסוד האחד, היחיד והאחיד הפתוח.

← טז. הבריחה המתמדת אל המולת החיים מבטאת אי-אמונה בחיים. פחד מפני השקט, מפני חללים מעוטי התרחשות, הפחד מפני שממות דִמְן הזמן על מרחביו, הפחד מפני האינסופיות הבוטלת, הם חרדת נטישת החיים, חֲדָלוֹת הקיום, הם חרדה מפני הבדידות, כלומר ריקות סופנית. אבל כל ריקות סופנית היא ביטוי של הפרדה וכל הפרדה היא למראית עינה בלבד, עצמיות ששכחה מאין באה והולכת, עצמיות ללא תעצומותיה.

אמנם השקט המתאריך ודממת הרוחב, מותירים אותנו עירומים מאחיזות-קצת, מלָחֶם העֲנִי של הזמן ומילואיו, פוטרים אותנו מקצרת הנשימות מעל המים, מנפיים אותנו מן החלקים-בְּאֵין-שֵׁלֶם, מדייקים אותנו עירומים-עד-דק כביום היוולדנו. אז

תְּעַמּוּקוֹת המרחבים מתרַפְּקִים לפנינו אל האינגבול, מגלים טפח ומכסים טפחיים כתגלית מתערטלת, סקרניים כמונו לנוכח מראית גופם הַמְתָּגֵל וּמְתָכֵס חליפות.

← יז. בחירת הממשויות נכונה לכל הממשויות. לנוכח בחירתנו, לאור הפניית המבט, כך חיינו בְּמוֹחֵשׁ. למשל, דברים כגון אלו כלל לא ייכתבו, או ייכתבו אחרת בבחירת ממשות החורגת מליניאריות הזמן ומן ההפרדה בין כוח לפועל.

← יח. הכול קיים. לכן לא ניתן לאיין דבר. שלילת דְבַר מה כשקר או טעות או שלילה אקטיבית שלו ממש - אינן מאיינות את קיומו כי אם מחשיכות אותו אל הרקע מפני מערכת קיום אחרת, בין אם תהיה פיסית ובין אם לוגית, מחשבתית וכדומה. גם הזמן הליניארי הוא סוג של מנגנון החֲשָׁכָה.

הטענה כי האמירה הזו חלה גם על עצמה ולפיכך סותרת את עצמה ומאפשרת את הופכיותה, כלומר פוסלת את עצם הפסילה, אינה שוללת את החלטה על כל

מושאייה האמוּנִים. לכל הפחות יש להחזיק
במִתַח הסתירה - לא לסגת אחזר מאִימת
הלוגיקה הדיכוטומית, מחמת פֶּח הרגרסיה
האינסופית, לכל הפחות יש להחזיק
בסתירה כהתבוננות עיקשת בעצם כלשהו
עד התפוגגותו או עד הַתְמַרְתּוֹ לדבר אחר
או עד נסיקתו להיות העצם כשלעצמו - עד
שתפריה של הסתירה נִפרמים בזה אחר
זה, פִּוקעים מיתרי המחשבה המתוחים
כהקלת מתחים רגשיים, והקיום בדבר
הקיום מתגלה בכל חיובו.

← יט. הכול חי. גם הקונטרס הזה,
למשל, הַבְּלוּי וממורטט, שִנְפֶּלָה מתוך
איזה פּוֹךְ זמן ומקום, אִי-אז לפני כשמונים
שנה, גם הוא כאן לחלוטין, ומביא עמו
הלוך וקרוב את עֲצָרַת חייו המלאים,
אוֹשִׁיּוֹת כותביו, טָרַד מחשבותיהם, מְטַבֵּעַ
מולדתם כניחוח בית, בְּזָר מרחבי הרגש אֶל
הַצְּדָה וְאֶל היושר ואל פְּנִימֵי עומק, ומבטם
אל נחלמות העֶבֶר ואל חִלּוּמֵי העתיד
הנהגה, בין בעיניים רטויות ובין בעיניים
דְּאוֹיּוֹת. ובתוך קונטרס חייהם מאובזר צִפָּה
וְחִזּוֹר קונטרס חִי כאן, בְּקִשְׁרֵים פרומים

58
9659
96

מרחבית, במיתרים ארוכים כזמן ארוך
ובמיתרים קצרים כקפיצת דרך, בפעימות
חיים שעבורן הזמן הוא לכל היותר תְּוֹךְ-
מעבֶר, חֶפְזִי יותר או חֶפְזִי פחות, חֶזֶק
והולך עם גְּדוֹל הקרבה למנגנוניות הבשר
החי, עם דיוק ההתכוונות לנְשִׁמַת הקיים,
חֶבֶר הכול.

← כ. את מצג ההכול-קיים, את
הַיִּי הקיום במלאותו על מְנַעַד תכונות
מלאותו המוציאות ומאשרות את כל חלקיו
ופרטי-פרטיו באין להם מונופול על אופק
הראייה, את מראה זה ניתן לראות באחת,
בתעצומת-הפלאים של מעבֶר ההוויה
כולה, או לראותו מתוך הזמן המצֶר, מתוך
הניסיון, מתוך עמידה ארוכת זמן באבן
הפינה של ההוויה במלואה בכדי להתרגל
למראות החדשים-ישנים, וְכִבְרַת-מִבְּט
אחר כְּבִרַת-מִבְּט לגלות את פניה ההולכים
ומתגלים, במחשבה ובתחושה, ומסבירים
מתוכם כל פרט מציאות בכל טיב קיום.
ככל שגדלה ומתארכת ההתרגלות - כך
היא קִטְנָה ומתקצרת, עד שמתבטלת
ומתייִתֶרֶת ומתגְּלָה כפרט קטן במחוות-קיום

שאינה זקוקה לה, מתגלה כמדריכת דרך זמנית, חֹנֶכֶת טובת לב, המתירה לו לבעל הבית לחזות בְּהוֹד ביתו שלו.

←-- כא. מטיבה של הארה שהיא מְנַהֶיָּה את כוליות הוויית האדם, וממילא שלל מערכי תכונותיו ותחושותיו והבנת-עצמו משתנים באחת. שינוי זה נשכח הַצָּדָה עם היציאה מן ההארה והשלכת תכונות זרות וְשִׁתְּלִים של מחשבות ואינטרסים מוֹטְלָאִים בהוויה שנפרדה מעלינו לכאורה, ומוריד אותה מכללות גופה לכדי איבר במערך גוף מתחלק ומתפרד.

הדיוק המחשבתי ואי-ההתמָהרות בהשלכת אחד על השני, לא רק שיניחו לכל גוף את מקומו, כי אם גם ישיבו לְהַפְעִים את מה שלכאורה התרֹפֶף מאחֹז בידינו.

←-- כב. לכל סיבה מקרית, כלומר נוכרית בקיומה, או לכל סיבה גופנית שהיא חלק ממערכת חומרים וסיבות מקריות, כלומר נוכרית בקיומה, לכל סיבה כזו נתונה סיבה מקְדָּמָת. הסיבות המקדימות מקורן סופי כיוון

שמעצם טיבן הן חלק ממרקם אחדותי ההולך לרוחב, כבר נוטל חלק אורגני במה שישנו תמיד.

←-- כג. חותמה של כל הבנה מלאה, טְבוּעָה בעומק בראשית, היא רְגִישַׁת הכֶּת-התודה עם הַחֲלָתָה.

←-- כד. ההבנות הנכונות, היסודיות, משיבות את האדם אל מה שנשכח. מעבר לתוכנן הספציפי, מעבר לתובנה עצמה, עצם התרחשותה של ההבנה הנכונה מחזיר את האדם אל תֹּשְׁבֹתוֹ הַשְּׁכֹּחָה, אל הידיעה המצטברת אל הרוחב, כי הכול פתוח, הכול נודע וידוע והרשות נתונה. כשחוזרים הביתה, מְצוּעֵפִים בחמימות האושר המזומן שבביטחון הדולֶק אל העומק, כבית מבטחים של ילדות, לא פועמת בנו אלא סקרנות ופתיחות-לב שוקקת ושתיינית לכל הקיים, המובן והמורגש. ללא כל צורך בהוכחה, בהוכחת עצמי ובלפיתה המהולה בחרדת נטישה וְהַשְׁמָטוּת.

←-- כה. ישנה איזו יהירות-שלא-מדעת

בנו לחשוב כי מה שנשמר בזיכרוננו ובזיכרון תרבותנו - נשמר, ומה שנשכח מאתנו ומקולקטיב זיכרונותינו - צולל לטמיון. מסתור הקיום ההולך ובא, שב וחוזר חלופות, נגלה ואינו נגלה, מצליל פתעים וחומק, אינו צריך לריצודיה החולפים של אלוּמת התודעה האנושית המשתברת להמון רסיסיה במגע עם פניו הרוטטים פמתאר מים.

ישנה איזו ענווה-שלא-מדעת בנו לחשוב כי מה שנשמר בזיכרוננו ובזיכרון תרבותנו - נשמר, ומה שנשכח מאתנו ומקולקטיב זיכרונותינו - צולל לטמיון. מסתור קיומנו ההולך ובא, שב וחוזר חלופות, נגלה ואינו נגלה, מצליל פתעים וחומק, אינו צריך לריצודיה החולפים של אלוּמת התודעה האנושית המשתברת להמון רסיסיה במגע עם פניו הרוטטים פמתאר מים.

$$\frac{62}{96}$$

$$\frac{63}{96}$$

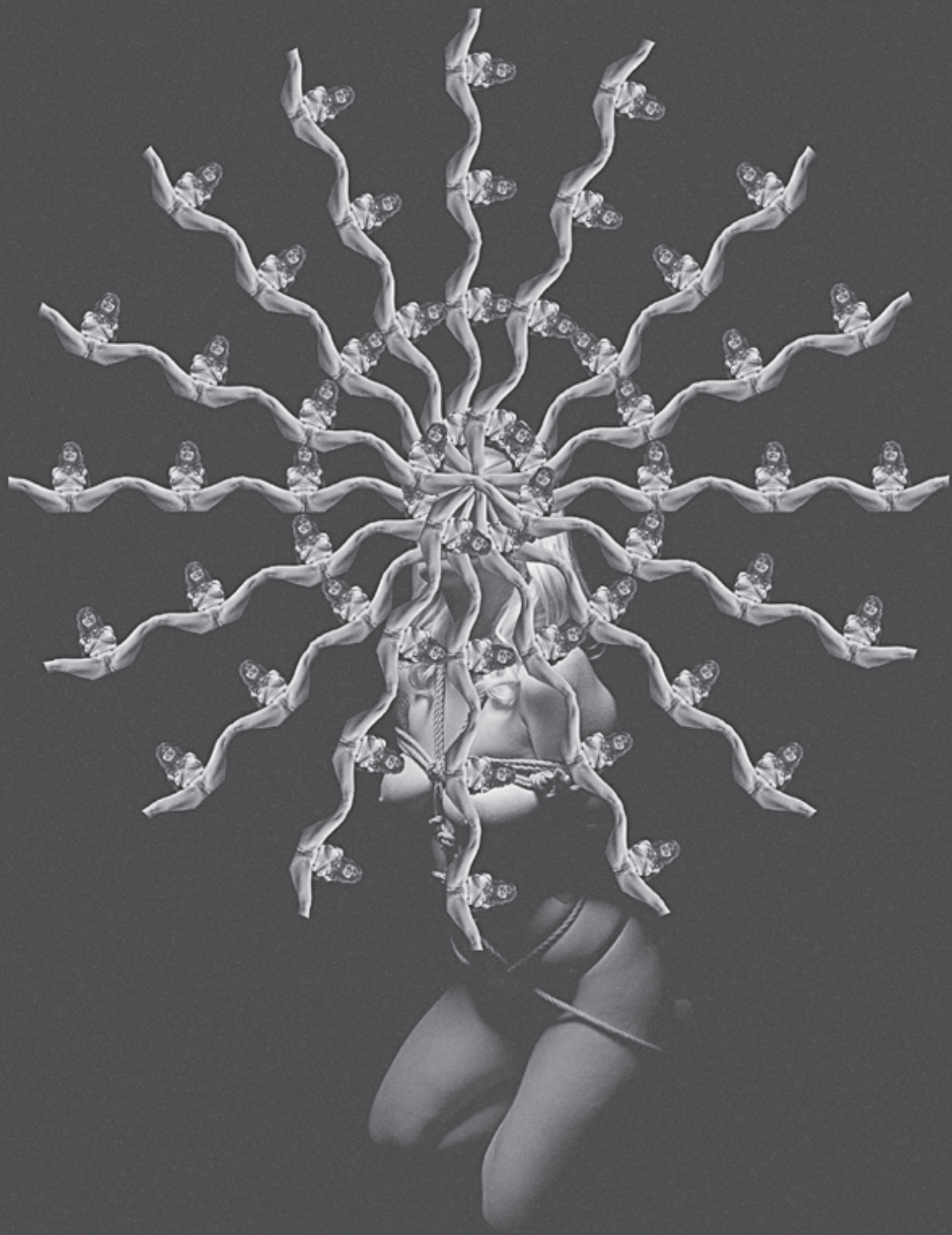
נכונותו.
לאמונת הבסיס כי הכול קיים צריכה שתלווה אומנות הבסיס, תשתית הלב הפתוח, בינת-תחילת-הלב שאין קלעים מאחוריה, נכונות הקלט המלא, העדין והריגושי. לאמונת ההכול-כלול צריכה שתלווה אומנות-היד-על-הדופק, תשומת-לב הדייקנית והמסירות צמודת-הממשות המתארות, מממשות וממרגשות ומנכיחות ומוכיחות ומציגות את אגפיה השונים של אמונת הבסיס, את סעיפיה ומסעפיה, כל פניית-פךט ומושגיו וכל מבוא-כלל ומושגיו, את טיב הממש, התהודה ומרחב התהודה ואחר התהודה וטבע גבולותיה, של כל ממשות ההופכת את בטנתה החוצה ומראה במנגנון גופה כי קיומה קיום כפול הוא, עדות כפולה: מעידה על עצמה ומעידה על זולתה, על תוקף קיומה הפרטי המתקיים מחוץ לכל חולף, המצטרף גם הוא, כמשלוח יד החוזרת אל גופה, אל מכורת הקיום-כולו-לבלי-די.

← כז. כאמור, אין קל מאמונת-האמונות, מקבלת הקיום כולו באשר הוא.

אין קל מאמונה זו שהיא עצם החיים,
היא היא הקיום, על כל סְבָכָיו, פיצוליו,
התחכמויותיו ועקיפותיו. והצהרת האמונה,
והמחשבה וההכרה בדבר הקיום כולו, היא
חלק גדול וקטנטן ממנו, כמו החיצוניות
והפנימיות, ההפשטה וההצבעה, כמו
קְטָנוֹת הגוף העצמי של כל תזכורת עֵם
עלות ממשות המוזכר.

חן ישראל קלינמן

⌘

בְּשֵׁלוֹת נִחְרָצָת,
 נִבְרָרָת בְּאֶטְבִּים,
 צָחוֹק הֵהָרִיוֹנוֹת,
 מְשׁוֹבְבַת חֲתוּלִים,
 מִיִּלְדוּתָהּ מִנְפִּנְפֹת,
 קֶלֶס לְאֵלוֹהִים,
 מְרַבֵּת נְשִׁימוֹת,
 פּוֹדֶה תְּלוּיִים,
He had suicide at six

⌘

גְּלוֹת מִתְּבוֹדָדוֹת,
 הַחֲרִים לְמַעַן,
 לְמִשְׁחָקֵי הַהֲתַרְחֻקוֹת,
 נְשָׁלְחוּ הַזֹּרְקִים,
 נְשִׁיָּה נִקְבְּרָת,
 בְּעִזְבוּבָה מִתְּכַסִּים,
 מְכָאן מְטַרְפוֹת,
 חוֹפְרוֹת יְלָדִים,
Mutatis mutandis

יונדב פרידמן

⌘

עֲכָבְרוּשִׁים גְּבוּלָיִים,
 מִחְרָחֲשִׁים בְּפָרוֹזְדוֹר,
 הַחֲלוֹנוֹת מְסַתְּגָרִים,
 לְהוֹטִים מִכְּפוֹר,
 כְּסוֹת פְּרָעוּשִׁים,
 מִחְגָּרְדָת בְּדָבוּר,
 שְׂבָלֵי הַעֲפָעְפִּים,
 מְקֻשְׁרִים לְהִשְׁחִיר,
Bitten necks, we woke

⌘

בְּהֵלָה רִיחֲנִית,
 הַדְּלָקֶת זָעָה,
 הַכְּבִיטָה הַבוֹעֶרֶת,
 שְׂכוּחַת לְהֵבָה,
 מְסִירַת הַפְּתָמִים,
 מְצַהֶרֶת בְּשִׁחְרָה,
 הַסָּקֶת מְחִיקוֹת,
 פְּחַם־הַגִּיּוֹנָה,
The not that remains

בוקר פרנואידי

כְּשֵׁאתָה מִבֵּין שְׁהַעֲרָה הָעֲלִיוֹן
 מוֹבֵס כָּל כָּף
 וְכָל מַטְרַת עֲרָף עֲלִיוֹן מְכֻנָּת תְּבוּסָה
 אוֹ כְּשֵׁאתָה מְבֻקֵּשׁ וּמוֹצֵא שְׁאִין
 כָּל הַיְדֻסְיֹת הֵן
 גִּרְסָה מְפֻקֶּקֶת שֶׁל גִּרְסָה
 הָעוֹלָם כְּתוּב אֵלַיךְ בְּכַתֵּב בְּרִיל
 מְשׁוּשִׁים מְתַרְגְּמִים
 לְפַעֲמִים הַבְּנֹת לְפַעֲמִים לֹא
 קָרָא לָזֶה אֵינְטוּאִיצְיָה אוֹ נְבוּאוֹת הַזַּעַם
 חֲשִׁיבָה חַיּוּבִית
 תִּקְרָא בְּשִׁמוֹת
 תּוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כָּל דְּבָר בְּזִמְנֵן שְׁנֵדְמָה לָךְ שְׁאֵתָה עוֹשֶׂה מְשֻׁהוּ
 כְּאֵלוֹ מְשֻׁהוּ יְחַפֶּה עַל לְקוּי הַזְּכָרוֹן
 תִּאֲרֵךְ לָךְ שְׁלִפְנֵי זִמְנֵן שֶׁלֹּא תּוֹכֵל לְמַדֵּד עֲשִׂיתָ הַפֶּל אַחֲרָת
 תִּאֲרֵךְ לָךְ שְׁאֵתָה מְזִמְנֵן תַּחַת מְזִמָּה
 תִּאֲרֵךְ לָךְ שְׁעִבְרָתָ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁבוֹ עִבְרָתָ כְּבָר אֶלְפֵי פְעָמִים
 וְעַדִּין הִזָּה זָךְ
 תִּאֲרֵךְ לָךְ כְּמָה פְעָמִים
 קָרָה לָךְ מָה שְׁבֻקְרָא דְז'יָה וּוֹ
 תִּאֲרֵךְ לָךְ שְׁפַעֲסֵם, לָךְ תַּדְעֵ, אוֹלֵי לֹא מְזִמְנֵן,
 הַכּוּוֹן הַבִּיטָה הִזָּה הַפּוּרָךְ

מחדש

בְּעִיר לֹא חָל שְׁנוּי. שׁוּם דְּבָר לֹא נֶעֱשֶׂה קֶטֶן יוֹתֵר
 כִּי הַגּוֹיף גָּדֵל. כִּכָּה מִתְחִילִים זְכָרוֹנוֹת. נִתְגַּבֵּר עַל
 עֲצָמָנוּ כְּדֵי לְהַתִּירֵם. רַק הַמְחַשְׁבָּה חֲדָשָׁה, לֹא הַחֲדָר.
 לְמוֹל הַחֲלוֹן חֲלוֹנוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים אַחֲרֵים. אִישׁ אֵינּוֹ
 מוֹדִיעַ לָנוּ שְׁהַאֲרוּחָה מוֹכְנָה, הַחֲשֻׁבוֹן שְׁלָם, הַגָּדֵר
 תִּקְנָה. זוֹהֵי עִיר הַמְּבַגְרִים, עִיר וּמְלוֹאָה, אַרְכָּה
 וּמְפֻרְטָת עַד לְאִין תִּאֲוֵר. חֲלֻקְנוֹ זְעוּם עַד כְּדֵי חֲרָפָה.
 עִם כָּל צַעַד אֲנַחְנוּ תּוֹלְשִׁים קִצָּת מְמֻנָּה. מְפַזְרִים מְלָה
 אַחַת בְּכָל מְקוֹם, תְּנוּעָה אַחַת שֶׁל הַרְאֵשׁ, שֶׁקֶר אֶחָד

נויח בראל

$\frac{71}{96}$

$\frac{70}{96}$

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

שלי חן

הנסיך הקטן

נחלת בנימין 18 (על הגג)

ערב שהיה יכול להיות משכנע מאוד, אלמלא

וּבְכֹן אָנִי פּוֹתֵב אֶלֶיךָ פִּי אַחֲרַת
 לֹא הִיִּיתִי פּוֹתֵב אֶלֶיךָ. וּבְכֹן
 אָנִי פּוֹתֵב אֶלֶיךָ הָאֲחֲרַת
 פִּי אַחֲרַת לֹא הִיִּיתִי אֶלֶיךָ מִתּוֹכָךְ.

וּבְכֹן לְבִשְׁתָּ תַּחְתּוֹנִים בְּנוֹבְמֶבֶר.
 וּבְכֹן לְבִשְׁתָּ תַּחְתּוֹנִים בְּנוֹבְמֶבֶר
 וְאֵינְךָ לְבִדָּךְ. וְאֵלּוּלֵא לְבִשְׁתָּ תַּחְתּוֹנִים
 הִיִּית גּוֹמְרַת אֶת הָעֶרֶב?

וְגַם: פֶּמָה פְּעָמִים חָרַבְנָת בְּשֵׁרוּתִים שֶׁל תַּאֲטָרוֹן הַח'און?
 וְגַם: שִׁימִי לֵב לַמְהַלְכִים הַמְאֵהָבִים הָאֲחֲרוֹנִים
 בְּסִפְרוֹת הָעֵבְרִית. לְבָנוֹת הַמְאֵהָבוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת
 בְּאֵהָבָה הַזָּרָה לִי. תַּמִּיד מִיָּזְעוֹת כָּל כָּף

$\frac{73}{96}$

$\frac{72}{96}$

עומר ולדמן

הרגע נזכרתי

אָנִי עִירָם לָךְ פְּגִלִימַת־חוּץ־מִמֶּךָ.
 אָנִי עִירָם לָךְ וְכַמְעַט עִירָם אֶלֶיךָ.
 גְּלִידַת סַנְדֵי תוֹתִים, בְּכִי אַנְגְּלִי בְּקוֹיִבְקָ,
 וְגוֹפֶךְ וְאֵינְנִי אֶלֶיךָ.

הַפְּחָדִים הַנְּרָדִים עֶקוּרֵי לְשָׁדִים,
 וְתַמִּיד לֹא תַמִּיד לְשָׁדִים.
 וְכַעַת לֹא כַעַת, וְגוֹפִי לֹא גוֹפֶךְ,
 וְגוֹפֶךְ לֹא עֲדָן עֲדָן.

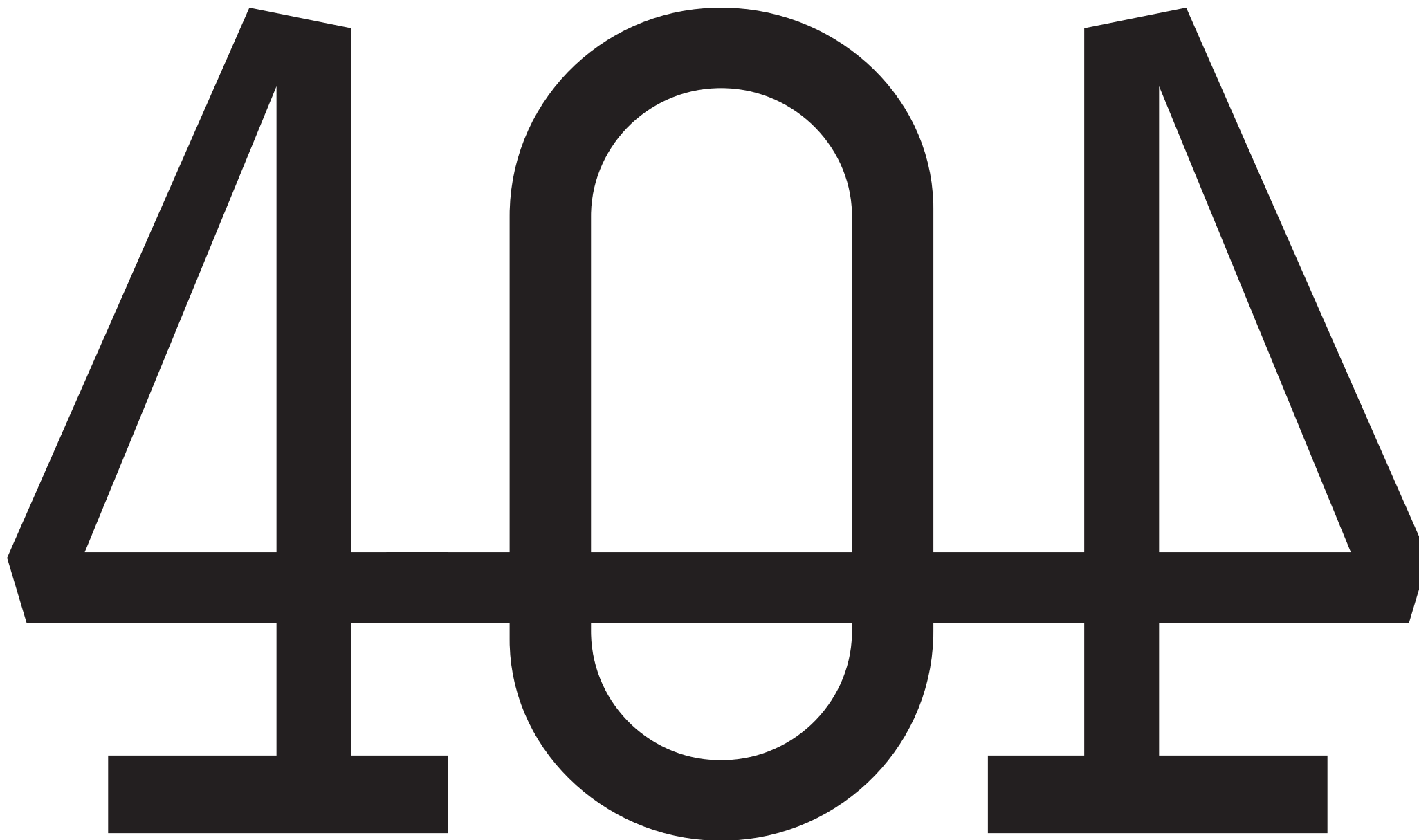
אֲזַ כְּשֶׁתְּכִינֵי חֲבִיתָעִין לִילְדִיךָ,
 תִּתְּפָרֵינִי: מוֹחַ זָר בֵּין הַנְּרָדִים.
 וְכָל כָּף זָר וְכָל כְּלֶפֶךְ וְכָל בְּגָדֶיךָ,
 וְעֲדָן אֵינְנִי יִלְדִים

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

.....
בֵּית הַקָּהוּוּה

 קפה בוטיק · Boutique Café

ינאי 3, ירושלים
 ב' - ה', ש"י: 10:00-22:00
 ו': 10:00-20:00
 א': סגור

אאופס!
לינק חת
לאנגלית עבור
לעמוד 92

Oops!
DEADLINK
FOR ENGLISH
GO TO PAGE 92

FATHERS SHAVE

for Ron Padgett

Father shaves. Details follow.
 The blade rips the bristles
 from his cheeks, his chin,
 from beneath his thunderous
 nose. It rips the carpet
 and the curtains, rips
 Sylvester the Cat
 right off the TV screen.
 We children cry.
 The blade rips the welcome
 mat off our porch, the
 grass off our lawn,
 the trees off our block,
 oh weeping willows.
 Father goes to the office.
 His boss caresses
 his smooth face. The
 clients ooh and ahh.
 The streets are bare

of cars. One planet
 hurtles into another.
 There are no prizes
 in a bag of Cheezies,
 but in Pink Elephant
 Popcorn you get a
 little sticker or maybe
 a tiny soldier with a
 parachute you can
 drop out your secondfloor
 window. Look!
 He drifts down.
 He drifts in the breeze.
 The jays and sparrows
 gaze on in wonder

$\frac{77}{96}$

TIME

It's about time.
 It's about time.
 It's about two astronauts.
 Starring _____ as
 Blugga.
 A brave crew? Strange place?
 Prehistoric gals? Sue me.
 Tell me where all past years
 are.
 It's about dinosaurs vs.
 astronauts.
 It's about their fate

$\frac{76}{96}$

Stuart Ross
You Exist. Details Follow.
Anvil Press
Vancouver, Canada
 02012

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Cell

Curtain down. A man steps out and occupies centre stage.

MAN: Ladies and gentlemen, the show is about to begin. At this point I must ask you to turn off your cellphones.

He's gone. After a proper pause, the curtain rises. A woman now onstage. Her figure faint, the lights still dimmed.

WOMAN: It was my birthday, and I wanted to do something for myself. So I left Tom with the babysitter and went to the theatre with my husband, Dennis.

(She takes a cellphone from her pocket.)

A man came out before the show began and asked the audience to turn off their cellphones. Of course, I turned mine off too. How was I to know?

(She looks down at the phone. It doesn't ring, but she holds it up to her ear anyway. Then lowers it.)

She said she called me over and over. She didn't know what play I was going to or what theatre – she only knew the number of my cell. When Tom stopped breathing, she panicked. She called my three times before calling the hospital. The messages piling in my pocket. While the ambulance came to take his body away. But we were having such a wonderful time. Dennis relaxed, and so sweet. I remember thinking: This is the best night ever since we had the baby.

(She raises and lowers the phone once more, checking for a dial tone.)

During the monologue, other actors dial the phone numbers of every member of the audience. The actors leave frantic, desperate messages, mimicking the voices of loved ones. Improvising disasters. Begging for answer. Onstage, she stares at a dead phone. When every voicemail box is full, the curtain falls.

Jonathan Ball
Clockfire
Coach House Books
Toronto, Canada
 02010

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

An Über Creative, Design & Identity Haus

גליון 00002

Alone

When you enter the theatre, you find yourself alone. You take your seat, but the rest remain empty. The curtain does not rise. The play will not begin unless you leave.

The Mirrored Stage

The lights dim. Then come up as the curtain rises to reveal an empty stage, its back wall a giant mirror. The audience looks upon its own reflection, enraged. What pompousness!

Betrayed, they file out. A joke has been played on them, an artless joke. Some have looked forward to this play all week. They mutter and complain. The play a failure, a ham-fisted attempt at profundity. They will warn others and demand a refund.

Finally, the theatre is empty. Silence, then an eruption of applause. Although the audience has left, their reflections remain. These reflections rise, cheering – delighted, finally free.

$\frac{80}{96}$

A New History

The stage set in the Earth's primal history. That moment, unknown to us now, when life clawed its way forth from strange, primordial chaos.

Only here it does not. The play progresses until our present age, lifeless, its players the shifting tides. Geology. Chemicals.

⊘

The words
telling
the story

tell
a story
of words.

We like
to think
it's us

telling
the story,
that it's

our story
being told.

It isn't

⊘

Train passing
way back
down the track

passes
way ahead

before it
gets here

$\frac{83}{96}$

⊘

how
that time
time takes
to pass
passes
taking
no time
now

$\frac{82}{96}$

⊘

river clouds
going
no
where
twice

John Phillips
What Shape Sound
Skysill Press
Nottingham, UK
02011

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Basement Song

Out of the deep
I dreamt the mother.

How deep the mother
deep the basement

the body, odor of laundry
the soul of a bug.

The grass inside
the song stains me.

The mother stains me.
That was the year

they cut my throat
and toads bloomed

on my voice box.
I have kept my head up.

Have kept myself
out of trouble

but deep is trouble
deep is mother.

Deep the song
Inside summer.

Did I tell you it hurt
accepting air in a new body?

And since the change
the air burns

Peter Gizzi
Threshold Songs
Wesleyan University Press
Middletown CT, USA
02011

NATURE

one
or
a
non

one
o
one
on

no
one
on
one

$\frac{85}{96}$

$\frac{84}{96}$

BODY

One meets one
on the line
one is on

*

on and on toward and on

*

and and and and and this and

Mark Truscott
Nature
BookThug
Toronto, Canada
02010

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

The Growing Edge

There is a spike
in the air
a distant thrum
you call singing
and how many nights
this giganto, torn
tuned, I wonder if
you hear me
I mean I talk
to myself through you
hectoring air
you're out there
tonight and so am I
for as long as
I remember
I talk to the air
what is it
to be tough
what ever
do you mean
how mistaken
can I be, how
did I miss it
as I do entirely
and admit very

well then
I know nothing
of the world
can see it now
can really see
there is a spike
a distant thrum
to the empty
o'clock autumn litter
it's ominous, gratuitous
the asphalt quality
these feelings
it's Sunday in deep space
and in the breeze
scatters, felt presences
behind the hole
in the day, sparks
ominous spike
I've not been here
before, my voice is
looking for a door
this offing light
reaching into maw
what does it mean
to enter that room

$\frac{87}{96}$

$\frac{86}{96}$

the last time
I remembered it
an *un* gathering
every piece of
open sky into
the deep chill
inventing, and
is it comfort
the cold returning
now clear and
crystalline cold
I standing
feet on the ground
not under it
I frozen and
I can feel it
to meet incumbent
death we carry
within us a body
frozen ground
what does it mean
to be tough
or to write a poem
I mean the whole
vortex of home

buckling inside
a deep sea whine
flash lightning
weather of pale
blinding life

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

THE PROMISE OF ITS OWN PARADOXICAL AMBITION BY COAXING EXCESS TOWARDS PRESENCE.

--> 6. THE PRESENT IS A SYMPTOM OF THE TWIN BIRTH OF IMMEDIACY AND OBSOLESCENCE. THE NEW TECHNOLOGY ENABLES THE SIMULTANEOUS EXPERIENCE AND ENACTMENT OF EVENTS FROM A MULTIPLICITY OF POSITIONS. FAR FROM SIGNALLING ITS DEMISE, THESE EMERGENT NETWORKS FACILITATE THE DEMOCRATISATION OF HISTORY, ILLUMINATING THE FORKING PATHS ALONG WHICH ITS GRAND NARRATIVES MAY NAVIGATE THE HERE AND NOW.

--> 7. JUST AS SCIENCE STRIVES FOR POETIC ELEGANCE, ARTISTS MIGHT ASSUME A QUEST FOR TRUTH. ALL INFORMATION IS GROUNDS FOR KNOWLEDGE, WHETHER EMPIRICAL OR APHORISTIC, NO MATTER ITS TRUTH-VALUE. WE SHOULD EMBRACE THE

$\frac{89}{96}$

SCIENTIFIC-POETIC SYNTHESIS AND INFORMED NAIVETY OF A MAGICAL REALISM. ERROR BREEDS SENSE.

--> 8. WE PROPOSE A PRAGMATIC ROMANTICISM UNHINDERED BY IDEOLOGICAL ANCHORAGE. THUS, METAMODERNISM SHALL BE DEFINED AS THE MERCURIAL CONDITION THAT LIES BETWEEN, BEYOND AND IN PURSUIT OF A PLURALITY OF DISPARATE AND FRAGMENTARY HORIZONS. WE MUST GO FORTH AND OSCILLATE!

$\frac{88}{96}$

Luke Turner
www.metamodernism.com
London, England
 02011

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
נ
-

METAMODERNIST // MANIFESTO

--> 1. WE RECOGNISE OSCILLATION TO BE THE NATURAL ORDER OF THE WORLD.

--> 2. WE MUST LIBERATE OURSELVES FROM THE INERTIA RESULTING FROM A CENTURY OF MODERNIST IDEOLOGICAL NAIVETY AND THE CYNICAL INSINCERITY OF ITS ANTONYMOUS BASTARD CHILD.

--> 3. MOVEMENT SHALL HENCEFORTH BE ENABLED BY WAY OF AN OSCILLATION BETWEEN POSITIONS, WITH DIAMETRICALLY OPPOSED IDEAS OPERATING LIKE THE PULSATING POLARITIES OF A COLOSSAL ELECTRIC MACHINE, PROPELLING THE WORLD INTO ACTION.

$\frac{91}{96}$

$\frac{90}{96}$

--> 4. WE ACKNOWLEDGE THE LIMITATIONS INHERENT TO ALL MOVEMENT AND EXPERIENCE, AND THE FUTILITY OF ANY ATTEMPT TO TRANSCEND THE BOUNDARIES SET FORTH THEREIN. THE ESSENTIAL INCOMPLETENESS OF A SYSTEM SHOULD NECESSITATE AN ADHERENCE, NOT IN ORDER TO ACHIEVE A GIVEN END OR BE SLAVES TO ITS COURSE, BUT RATHER PERCHANCE TO GLIMPSE BY PROXY SOME HIDDEN EXTERIORITY. EXISTENCE IS ENRICHED IF WE SET ABOUT OUR TASK AS IF THOSE LIMITS MIGHT BE EXCEEDED, FOR SUCH ACTION UNFOLDS THE WORLD.

--> 5. ALL THINGS ARE CAUGHT UP WITHIN THE IRREVOCABLE SLIDE TOWARDS A STATE OF MAXIMUM ENTROPIC DISSEMBLANCE. ARTISTIC CREATION IS CONTINGENT UPON THE ORIGINATION OR REVELATION OF DIFFERENCE THEREIN. AFFECT AT ITS ZENITH IS THE UNMEDIATED EXPERIENCE OF DIFFERENCE IN ITSELF. IT MUST BE ART'S ROLE TO EXPLORE

Hava LeHaba #00002

מה
הדיבור
בעולם
המשורר
באנגלית

Let Us From Now On

בירה מכבי

all matt

בירה מכבי החדשה

100% לתת אירופאי מובחר

